

РЕШЕНИЕ

№ 25251

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора
Лилия Кариева, като разгледа дело номер **5764** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република
България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от 02.06.2025г. от Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И., чрез
процесуален представител, против отказ с изх. №513з-5303/29.04.2025г. на Началник на отдел
„Миграция“ СДВР, с което е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р
България на основание чл.26 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят счита, че оспореният отказ е незаконосъобразен и неправилен. Изложени са
твърдения, че е налице неяснота относно основаниято за постановения отказ-дали е представяне
на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни, което накърнява правото
на защита на жалбоподателя. Счита, че жалбоподателят няма задължение да живее постоянно на
този адрес, който е посочил в заявлението за кандидатстване. По същество иска да бъде отменен
отказа, като административната преписка бъде върната за ново произнасяне. Претендира
направените по делото разноски.

Ответникът – Началник на отдел „Миграция“ СДВР, чрез процесуалния си представител, изразява
становище за неоснователност на жалбата, като счита оспорвания акт за правилен и
законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за
прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с

доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление от 15.04.2025г. на Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24, ал.1, т.6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на Х. М., сертификат №1486/11.04.2025г., видно от който жалбоподателят е търговски представител; свидетелство за съдимост, видно от което е неосъждан; нотариално заверена на 21.03.2025г. декларация от Г. Д. Б., че е съгласен Х. М. да бъде адресно регистриран и да живее съгласно договора за наем на апартамент в [населено място], [улица] ет.2 ап.4; удостоверение от 09.04.2025г. за салдо по банкова сметка на Х. М.; медицинска застраховка.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България е извършена проверка на 26.04.2025г. от старши полицаи В. П. и А. С. на адреса в [населено място], [улица] ет.2 ап.4 за установяване дали живее жалбоподателя там. За извършената проверка е изготвена докладна записка рег. №513р-44028/28.04.2025г., в която е отбелязано, че на адреса не е установен никой и на място е проведен разговор с г-жа Ч.-домоуправител на входа, която е заявила, че собственикът на посоченото жилище е г-н Б. и той е наследил апартамента от баща си, като известно време е било „AIRBNB“ и е имало различни наематели, но от около година на адреса не живее никой. Заявила е, че никога не е виждала чуждия гражданин, няма информация такова лице да живее на адреса и многократно се е опитвала да се свърже със собственика на апартамента, но безуспешно.

На базата на извършената проверка е изготвено становище на 28.04.2025г., с което се предлага отрицателно становище по заявлението на Х. М. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Началник на отдел „Миграция“ СДВР е издал отказ №513з-5303/29.04.2025г., с който е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство.

Изготвено е уведомление рег. №513000-35036/13.05.2025г., видно от което Х. М. се уведомява, че със заповед №513з-5303/29.04.2025г. на Началник на отдел „Миграция“ СДВР, с което е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ. На 17.05.2025г. старши полицаи Н. Б. и В. П. са посетили адреса в [населено място], [улица] ет.2 ап.4 за връчване на уведомление рег. №513000-35036/13.05.2025г., но не са установили никого. В докладна записка №513р-52598/15.05.2025г. е посочено, че е проведен разговор с г-жа Ч.-домоуправител, която е заявила, че търсения чужд гражданин не живее на адреса. Посочено е, че е направен опит да се свържат по телефона с Г. Б.- собственик на жилището, но до края на работния ден не е било отговорено. В заключение е посочено, че е залепено уведомление на входната врата.

В хода на съдебното производство от ответника е представена заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, видно от която е оправомощил началник отдел “Миграция“ да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване. /л.35/ Приложена и заповед №513з-607/22.01.2025г., видно от която Началника на отдел “Миграция“ при СДВР комисар Й. А. да бъде заместван от С. Т. С.-началник на сектор „Незаконна миграция“ от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта. /л.36/

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд

София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Началника на отдел „Миграция“ – СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. По делото се представени доказателства относно компетентността на органа, издал акта, а именно- заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, видно от която е оправомощил началник отдел“Миграция“ да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване. /л.35/ Приложена и заповед №513з-607/22.01.2025г., видно от която Началника на отдел “Миграция“ при СДВР комисар Й. А. да бъде заместван от С. Т. С.-началник на сектор „незаконна миграция“ от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта. /л.36/

Заповед изх. №513з-5303/29.04.2025г. на Началник на отдел „Миграция“ СДВР е постановена в съответствие с изискването за форма– издадена е в писмена форма, в съобразителната и част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, представените от същия писмени доказателства, служебно събраните от органа, относими към производството доказателства, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ- чужденецът е декларирал неверни данни.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В конкретния случай е безспорно, че Х. М. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица] ет.2 ап.4, като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Г. Б., че е съгласен Х. М. да бъде адресно регистриран в жилището, находящо се на горепосочения адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на

собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще бъде адресно регистрирана в [населено място], [улица] ет.2 ап.4. При извършената проверка на адреса, служители на отдел „Миграция“ са установили, че Х. М. не живее на посочения адрес.

Действително няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично чужденецът да пребивава постоянно в България, но при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. В случая собственикът на имота не е намерен, въпреки позвъняванията на телефона му, нито е върнал обаждане. От друга страна, на адреса е установена г-жа Ч., която е заявила, че на посочения адрес не живее никой и не е виждала чуждия гражданин. Видно е, че декларираният адрес само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Съдът не възприема направените възражения в жалбата, че в постановения отказ не е посочено изрично правното основание и не става ясно коя от двете хипотези на чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ е налице, тъй като видно от съдържанието на оспорваната заповед в нея ясно е посочено чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ и е отбелязано текстово „е декларирал неверни данни“. В този смисъл няма нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 02.06.2025г. от Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И., чрез процесуален представител, против отказ с изх. №513з-5303/29.04.2025г. на Началник на отдел „Миграция“ СДВР, с което е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И., да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: